

Sygnatura akt I C 445/133

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 03-09-2014 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Angelika Lewandowska

Protokolant: st.sekr.sąd. Małgorzata Urban

po rozpoznaniu w dniu 20-08-2014 r. w Koninie

sprawy z powództwa (...)W. G. **reprezentowanego przez (...) M. G.**

przeciwko (...). **w W.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 88.000 (osiemdziesiąt osiem tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty:

- 38 000 złotych od dnia 23.03.2010 roku,

- 2000 złotych od dnia 9.03.2012 roku,

- 48 000 złotych od dnia 19.04.2013 roku,

do dnia zapłaty.

2. W pozostałym zakresie oddała powództwo.

3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3824,69 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

4. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Koninie tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu:

- od powoda z zasądzzonego roszczenia kwotę 612 złotych,

- od pozwanego kwotę 2788 złotych.

Angelika Lewandowska

Sygn. akt I C 445/13

UZASADNIENIE

(...) powód W. G. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) w W. kwoty 40 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty: 38 000 zł od dnia 23 marca 2010 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 2000 zł od dnia następującego po 30 dniu od doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia. Powód wniósł również o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość wobec powoda za skutki wypadku z dnia (...)r. a także o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wywodził, że w dniu (...)w W. uległ wypadkowi samochodowemu, który spowodowany został przez Ł. J. objętego ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W wyniku wypadku powód doznał obrażeń ciała w postaci: potłuczenia mózgu z krwiakiem okolicy ciemieniowej lewej, złamania kości ciemieniowej skroniowej czołowej lewej, porażenia obwodowych nerwów VII i III, niedowładu lewostronnego. Bezpośrednio po wypadku powód był hospitalizowany w W. S. Z. w K. na (...) (...) (...), gdzie przebywał od 02.12.2007 r. do 20.12.2007 r. Został przyjęty w stanie ciężkim. Po wypadku powód leczył się również w poradni okulistycznej i neurologicznej. Lekarz pozwanego ustalił 30% stopień uszczerbku na zdrowiu. Powód zaprzeczył również jakoby przyczynił się do powstania szkody w jakikolwiek sposób, albowiem w sposób prawidłowy był przewożony samochodem w siedzisku „uniwersalnym urządzeniu podtrzymującym”- przeznaczonym dla ochrony dziecka o wadze 15 kg do 36 kg. W procesie likwidacji szkody pozwany przyznał na rzecz powoda kwotę 84 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, które to świadczenie pomniejszył o 50% i wypłacił powodowi z tego tytułu 42 000 zł. Powyższa kwota w ocenie powoda jest zaniżona i spowodowała konieczność dochodzenia roszczeń na drodze sądowej.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zarzucił, iż wypłacił powodowi: tytułem zadośćuczynienia kwotę 42 000 zł, a żądanie zapłaty dodatkowych 40 000 zł jest w jego ocenie wygórowane. Pozwany wskazał, że u powoda obecnie nie występuje niedowład lewostronny, a złamanie kości sklepienia czaszki po stronie lewej wygoiły się bez pozostawienia trwałych następstw. Brak jest również zdaniem pozwanego podstaw, aby uznać, iż w przypadku powoda mamy do czynienia z niedowładem nerwu twarzowego lewego oraz aby stan narządów wzroku ulegał pogorszeniu. Pozwany zarzucił także, że ewentualne odsetki od zadośćuczynienia za krzywdę winno być zasądzone od dnia wyrokowania. Za bezpodstawne w ocenie pozwanego uznać należy również roszczenie powoda o ustalenie odpowiedzialności na przyszłość, albowiem powód nie uprawdopodobnił, że istnieje taka potrzeba, w szczególności zgromadzona dokumentacja medyczna nie daje podstaw do uznania, iż w przyszłości mogłaby pojawić się jakaś nowa krzywda. W dniu (...)r. dokonano połączenia (...) oraz (...). przez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej tj., (...) na spółkę przejmującą tj., (...)Stroną pozwaną zatem stało się (...) w W..

Pismem z dnia 8 kwietnia 2013 r. powód rozszerzył żądanie i wniósł o zasądzenie od pozwanego tytułem zadośćuczynienia kwoty 108 000 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi: - od kwoty 38 000 zł od dnia 23.03.2010 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2000 zł od dnia 08.03.2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 68 000 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego żądanie do dnia zapłaty. Ponadto powód podtrzymał żądanie co do ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość wobec powoda za skutki wypadku z dnia 02.12.2007 r. oraz co do zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu (...)r. (...)powód W. G. uległ wypadkowi komunikacyjnemu, którego sprawcą był Ł. J. ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Powód tego dnia siedział na tylnym siedzeniu. Był przewożony w siedzisku – „uniwersalnym urządzeniu podtrzymującym”- przeznaczonym dla ochrony dziecka o wadze od 15 kg do 36 kg. Była to taka podkładka z podniesionymi bokami. W chwili zdarzenia powód ważył ok. 20 kg i był przypięty pasami bezpieczeństwa. Z miejsca wypadku został karetką przewieziony do (...) w K. gdzie został przyjęty na (...). Jego stan w chwili przyjęcia był ciężki. Powód był nieprzytomny, zaintubowany, wentylowany mechanicznie. Na oddziale tym przebywał do 08.12.2007 r. W dniu 08.12.2007 r. w badaniu stwierdzono: lewa źrenica szeroka, sztywna, obustronnie dodatni objaw Babińskiego, opadanie powieki lewej, podbiegnięcia krwawe w okolicy czołowo-skroniowej lewej. Od 08.12.2007 r. chłopiec został przyjęty na (...) w K., gdzie przebywał do 20.12.2007 r. Powód początkowo nie poznawał nawet swojej matki i nie było z nim logicznego kontaktu. Wymagał całodobowej opieki. Był

cewnikowany, odżywiany sondą. Powoli zaczął odzyskiwać pamięć. Podczas pobytu na tym oddziale stwierdzono u niego cechy ustępującego niedowładu połowicznego lewostronnego, chód lekko hemiparetyczny, uszkodzenie lewego nerwu obwodowego -VII i III. Z (...) powód został wypisany z rozpoznaniem: potłuczenie mózgu z krwiakiem okolicy ciemieniowej lewej, złamanie kości ciemieniowej, skroniowej, i czołowej lewej, porażenie obwodowe nerwu VII i III, niedowład lewostronny. Zalecono dalsze leczenie w ramach rehabilitacji i okulistyki. Następnie od 02.02.2008 r. do 23.01.2008 r. powód przebywał na (...), na który został przyjęty celem leczenia usprawniającego. W trakcie pobytu na tym oddziale wystąpiły u powoda napadowe bóle głowy z wymiotami. Pobyt w szpitalu była dla niego ciężkim przeżyciem. Nie potrafił zostać na moment bez obecności matki. Nawet jak ta szła do toalety to musiał jej towarzyszyć i stał pod drzwiami. Źle znosił pobyt na (...), bo matka nie mogła być z nim na noc, więc jak budził się w nocy to płakał, że jej nie ma. Przeżywał też, że nie ma z nim ojca, który będąc również poszkodowany w tym wypadku przebywał w (...). Miał też huśtawki nastrojów- raz był apatyczny i nie chciał ćwiczyć, albo z kolei był nadmiernie pobudzony.

W momencie wypadku powód miał 6 lat. Powód wie że uległ wypadkowi, ale nie pamięta szczegółów zdarzenia. Przed wypadkiem powód był cichym, spokojnym i cierpliwym chłopcem. Po wypadku stał się nerwowy, mniej cierpliwy w zabawie. Przez około 2 lat od wypadku powód miał kłopoty ze snem, przeżywał koszmary senne, bał się jeździć samochodem, jeździł tylko z wybranymi przez siebie osobami. Obecnie jest spokojniejszy i nie ma już obaw przed jazdą autem. W szkole powód jest rozkojarzony i ma problemy z koncentracją uwagi. Powód po wypadku musiał nadrabiać zaległości i uczyć na nowo tych wiadomości, które uległy zapomnieniu na skutek wypadku. Najwięcej czasu potrzebował na odzyskanie sprawności ruchowej. W wyniku wypadku powód doznał urazu czaszkowo-mózgowego z następstwami: stłuczenie mózgu z krwiakiem przymózgowym okolicy ciemieniowej lewej, złamanie kości ciemieniowej, skroniowej i czołowej lewej, niedowład połowiczny lewostronny, niedowład typu obwodowego nerwu twarzowego lewego (nerwu VII), uszkodzenie nerwu okoruchowego lewego z następstwami okulistycznymi. Przebyte obrażenia spowodowały trwałe następstwa w postaci: cerebrastenii jako następstwo przebytego stłuczenia mózgu z krwiakiem przymózgowym stanowiące 10% uszczerbek na zdrowiu (pkt 10 a), przebyte złamanie kości sklepienia czaszki (kości ciemieniowej, skroniowej i czołowej lewej) stanowiące 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu (pkt 2), uszkodzenie nerwu okoruchowego lewego z następstwami okulistycznymi: 15% z uwagi na uszkodzenie nerwu okoruchowego (nerw III) w zakresie mięśni wewnętrznych oka (pkt 13 a), 15% z uwagi na uszkodzenie nerwu okoruchowego (nerw III) w zakresie mięśni zewnętrznych oka (pkt 13 a). Powód w wyniku wypadku doznał poważnych i rozległych obrażeń mających swoje odzwierciedlenie w bardzo ciężkim stanie ogólnym po wypadku. Wypadek spowodował u powoda szereg cierpień fizycznych i psychicznych skutkujących wystąpieniem zespołu stresu pourazowego o charakterze chronicznym i zaburzeń adaptacyjnych. Trwały uszczerbek na zdrowiu stanowi w sumie 45%. Powód odzyskał pełną sprawność fizyczną, ale utrzymują się jeszcze wykładniki kliniczne cerebrastenii pourazowej: bóle głowy, zaburzenia nerwicowe, nadwrażliwość, trudności w koncentracji uwagi, zapamiętywaniu. Ból głowy wywołuje również przebywanie w jaskrawym świetle, dlatego musi nosić okulary chroniące przed nadmiarem światła. U powoda utrzymuje się upośledzenie ruchomości gałki ocznej lewej przy patrzeniu ku górze i dołowi będące konsekwencją częściowego uszkodzenia nerwu okoruchowego. Dysfunkcja ta ma charakter trwały i po upływie jaki upłynął od wypadku nie należy spodziewać się dalszej poprawy jak i pogorszenia stanu zdrowia. Uszkodzenie nerwu okoruchowego lewego z następstwami okulistycznymi powoduje dyskretne zmiany w wyglądzie powoda. Powód przez całe życie będzie odczuwał skutki wypadku i nigdy nie odzyska pełnej sprawności. Powód z uwagi na bóle migrenowe głowy nadal pozostaje pod opieką neurologa oraz z uwagi na uszkodzenia okulistyczne – okulisty. U powoda nie należy się spodziewać neurologicznych ani okulistycznych następstw w przyszłości. Pismem z dnia 17.01.2008 r. działające w imieniu powoda – (...) S.A. we W. – wezwało pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia w wys. 40 000 zł. Pozwany pismem z dnia 12.06.2008 r. powiadomił powoda o przyznaniu mu zadośćuczynienia w kwocie 15 000 zł, przy czym zaznaczył, że kwota ta wynika z przyjęcia 50% przyczynienia się do szkody z uwagi na przewożenie poszkodowanego w sposób nieprawidłowy. Następnie pismem z 20.08.2008 r. reprezentujący powoda podmiot wezwał do dopłaty zadośćuczynienia w kwocie dodatkowo 35 000 zł. Kolejne wezwanie do zapłaty skierowane zostało do pozwanego pismem z dnia 17.12.2008 r. i powód domagał się zapłaty, tak jak we wcześniejszym wezwaniu – kwoty 35 000 zł. Decyzją z dnia 26.02.2009 r. przyznano powodowi dodatkowo 15 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Po przyznaniu tej kwoty, pismem z dnia 07.05.2009 r. powód po raz kolejny wystąpił o dopłatę kwoty 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pismem z dnia 22.07.2009 r. powód ponowił wezwanie o zapłatę kwoty 10 000 zł tytułem

zadośćuczynienia. Pismem z dnia 11.01.2010 r. powód wezwał o zapłatę kwoty 50 000 zł. Decyzją z dnia 23.03.2010 r. pozwany wypłacił powodowi dodatkowo 12 000 zł. W sumie w toku postępowania likwidacyjnego powodowi wypłacono 42 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznany w wyniku wypadku ból i cierpienie. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania przedstawiciela ustawowego powoda M. G. (k. 215-217), opinię biegłego neurologa Z. R. (k.227-233 i k.343); opinię biegłego okulisty A. R. (k.265-268) opinię biegłego psychologa A. O. (k.314-318, k. 329, k.366), ustne wyjaśnienia biegłego (k.387). Do ustaleń faktycznych posłużyły również następujące dokumenty: pisma kierowane do pozwanego przez reprezentujące interesy powoda - (...) S.A. we W. (k. 13-15, k.16, k.18-20, k.23-25, k.2729, k.30-32, k.33- 35, decyzje pozwanego o wypłacie zadośćuczynienia (k.17. k. 21, k.22, k.26, k.36, k.37-38, k.39-40), dokumentację lekarską (k.41- 168), pisemne oświadczenie złożone przez matkę powoda w toku postępowania likwidacyjnego dotyczące siedziska wraz z kopiami zdjęć tego siedziska (k.169-174), dokumenty zawarte w aktach szkodowych. Sąd uznał za wiarygodne zeznania przedstawiciela ustawowego powoda, albowiem znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym a zwłaszcza dokumentacji lekarskiej i opiniach biegłych. Za w pełni przydatne Sąd uznał opinie biegłych lekarzy : Z. R. oraz A. R.. Sąd ocenił je jako fachowe, a wyciągnięte z nich wnioski za logiczne i przekonujące. Za przydatną uznać należało opinię biegłego psychologa A. O. co do stanu psychicznego powoda. Natomiast Sąd nie podzielił opinii w tej części, w której biegła uznała, że uszczerbek na zdrowiu stwierdzony przez nią nie ma związku z uszczerbkiem określonym przez biegłego neurologa.

Dokumenty, na podstawie których ustalono stan faktyczny Sąd uznał za całkowicie wiarygodne. Autentyczność i prawdziwość treści w nich zawartych nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie. Znajduje ono oparcie w treści art. 822 § 1 kc, zgodnie, z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie natomiast do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dn. 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. W myśl zaś art. 444 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. W takiej sytuacji na podstawie art. 445 kc sąd może przyznać poszkodowanemu również odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Powód domagał się zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Należy zauważyć, iż zadośćuczynienie za krzywdę jest swoistą postacią odszkodowania, którego celem jest rekompensowanie uszczerbku w dobrach osobistych (szkody niemajątkowej), oczywiście w takim zakresie, w jakim taka rekompensata, ze względu na szczególny charakter tych dóbr, jest możliwa za pomocą świadczeń pieniężnych. W literaturze podkreśla się fakultatywny i tym samym uznaniowy charakter zadośćuczynienia (por. G. Bieniek, Komentarz, s. 463 i nast.). W orzecznictwie wskazuje się, że zadośćuczynienie pieniężne, o którym mowa w art. 445 § 1 kc ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpienia fizycznych i psychicznych, dlatego ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze rozmiar cierpienia fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia (por. wyr. SA w Białymstoku z 1.2.2005 r., III APa 9/04, OSAB 2005, Nr 2, poz. 40; zob. także wyr. SN z 18.11.2004r., I CK 219/04, niepubl.).

W ocenie Sądu zadośćuczynienie za doznany przez powoda ból fizyczny oraz cierpienia psychiczne, jak również długotrwały uszczerbek na zdrowiu powinno kształtować się na poziomie 130 000 zł. Zadośćuczynienia w takiej wysokości nie można uznać za rażąco niskie ani zbyt wygórowane, jeżeli weźmie się pod uwagę prawie dwumiesięczny pobyt powoda w szpitalu, rozmiar cierpienia, trwałe skutki wypadku, występowanie podczas leczenia

bólu a także poczucie zagubienia po wypadku wynikające z utraty poczucia bezpieczeństwa. Obrażenia jakich doznał powód były dotkliwe a jego stan po wypadku bardzo ciężki. W sumie powód doznała 45% uszczerbku na zdrowiu, na który składały się różnego rodzaju urazy: cerebrałowa powodująca 10% uszczerbek na zdrowiu (pkt 10 a), przebyte złamanie kości sklepienia czaszki (kości ciemieniowej, skroniowej i czołowej lewej) stanowiące 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu (pkt 2), uszkodzenie nerwu okoruchowego lewego z następstwami okulistycznymi: 15% z uwagi na uszkodzenie nerwu okoruchowego (nerw III) w zakresie mięśni wewnętrznych oka (pkt 13 a), 15% z uwagi na uszkodzenie nerwu okoruchowego (nerw III) w zakresie mięśni zewnętrznych oka (pkt 13 a). Sąd uznał, posługując się opinią biegłego neurologa, że stwierdzony przez niego uszczerbek nie może być wyceniany oddzielnie i sumowany z uszczerbkiem stwierdzonym przez biegłego z dziedziny psychologii, skoro został zakwalifikowany w oparciu o ten sam punkt (10a).

Trzeba podkreślić, że powód w momencie wypadku miał zaledwie 6 lat, a więc był w wieku kiedy dziecku potrzebna jest intensywna opieka ze strony rodziców, tym bardziej więc musiały być dla niego dotkliwe skutki wypadku, skoro doznane urazy wymagały leczenia szpitalnego, długotrwałego pobytu poza miejscem zamieszkania. Nie ulega wątpliwości, że uległo zaburzenie jego poczucia bezpieczeństwa, skoro po wypadku nie był w stanie nawet poznać swojej mamy. Wymagał stałej opieki w podstawowych czynnościach. Pobyt w szpitalu był zdarzeniem wywołującym trudny do wytłumaczenia smutek i żal, poczucie krzywdy. Powód do tej pory odczuwa skutki wypadku- wie, że po wypadku tak jak sam określił pozostało mu „takie oko, które otwiera się i zamyka, ale się nie rusza”. Traumatyczne wydarzenie jakim był wypadek samochodowy i jego konsekwencje dla zdrowia i życia powoda pozostawiło trwałe ślady w jego psychice. Oczywiście też jest, że dla dziecka jakim jest powód wypadek był przeżyciem znacznie bardziej przykrym niż dla dorosłego, który potrafi racjonalnie wytłumaczyć sytuację w jakiej się znalazł. Zaznaczyć także należy, że powód przed wypadkiem był beztróskim, sprawnym fizycznie, żywym, wesołym dzieckiem a obecnie jest chłopcem doznającym ograniczeń z uwagi na przebyte urazy. Mając powyższe na uwadze oraz to, że powód przed wytoczeniem powództwa uzyskał od pozwanego tytułem zadośćuczynienia kwotę 42 000 zł Sąd uwzględnił żądanie powoda i zasądził dodatkowo kwotę 88 000 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty:

-38 000 zł od dnia 23.03.2010 r. (pismem z dnia 11.01.2010 r. pozwany był wzywany do zapłaty kwoty 50 000 zł, a więc miał ponad 2 miesiące na likwidację szkody, tak aby nie popaść w opóźnienie),

- 2000 zł od dnia 09.03.2012 r. (w dniu 07.02.2012 r. pozwanemu doręczono odpis pozwu, a zatem zasądzenie odsetek nastąpiło zgodnie z żądaniem powoda – po upływie 30 dni od doręczenia odpisu pozwu)

- 48 000 zł od dnia 19.04.2013 r. (pismem z dnia 04.04.2013 r. powód rozszerzył żądanie, zasądzenie odsetek nastąpiło po doliczeniu pozwanemu czasu na doręczenie pisma oraz możliwość podjęcia decyzji)

Podkreślić należy, że brak było podstaw do przyjęcia przyczynienia powoda do szkody, albowiem pozwany nie wykazał, aby powód był w niewłaściwy sposób przewożony samochodem w dniu wypadku. Istotnym jest, iż kwestia przyczynienia się powoda do szkody była zarzucana przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego, natomiast zarzut ten nie był już formułowany przez pozwanego w toku niniejszego procesu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i § 2 kc . Nie ma racji pozwany, iż w okolicznościach niniejszej sprawy odsetki powinny być zasądzone od daty wyrokowania, albowiem skutki wypadku, w tym przede wszystkim doznany przez powoda uszczerbek na zdrowiu był znany pozwanemu już na etapie postępowania likwidacyjnego. Nadto, co istotne pozwany już na etapie postępowania likwidacyjnego przyznał powodowi tytułem zadośćuczynienia łącznie kwotę 84 000 zł, z tym że dokonał jej pomniejszenia o 50% przyjmując niezasadnie, że powód przyczynił się do szkody. Gdyby zatem pozwany już na etapie likwidacji szkody wypłacił powodowi kwotę 84 000 zł to nie popadłby w opóźnienie. Przyznanie odsetek od daty wyrokowania doprowadziłoby do sytuacji niejako premiowania ubezpieczyciela za to, że wypłacił zadośćuczynienie pomniejszając je o przyczynienie, co do którego nie było podstaw i co do którego pozwany sam wycofał się nie składając tego zarzutu w toku niniejszej sprawy.

W pozostałym zakresie roszczenie jako zbyt wygórowane podlegało oddaleniu. Sąd nie ustalił również aby pozwany ponosił odpowiedzialność za skutki wypadku na przyszłość, albowiem z opinii biegłych nie wynikało aby miały ujawnić się jakieś dodatkowe negatywne konsekwencje dla zdrowia powoda.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i art. 100 kpc dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powód wygrał w 82% , a więc w takiej części pozwany winien ponieść koszty niniejszego procesu. Koszty poniesione przez powoda stanowiły: 2000 zł – opłata od pozwu, 777,82 zł – koszty opinii biegłych, 2400 zł - wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł – opłata od pełnomocnictwa. Koszty poniesione przez pozwanego to: 2400 zł - wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł – opłata od pełnomocnictwa. Powód obowiązany jest zwrócić pozwanemu 18% poniesionych kosztów a zatem kwotę 435,06 zł, tymczasem pozwany obowiązany jest zwrócić powodowi 82% tj., kwotę 4259,75 zł. Z powyższego wyliczenia wynika, że pozwany winien zwrócić powodowi kwotę 3824,69 zł i taką też kwotę Sąd zasądził w pkt. 3 wyroku. O nie uiszczonych kosztach sądowych orzeczono na podst. art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) z uwzględnieniem wyniku sprawy. Wynagrodzenie fachowych pełnomocników zostało ustanowione na podst. § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) – Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Zaznaczyć należy, że stosownie do § 4 ust. 2 cyt. rozp. w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji.

SSO Angelika Lewandowska